

semmäksi ja entistä enemmän omaksi lehdeksi. Tämä vetoomus sivistyneeseen itäkarjalaiseen väestöön ei suinkaan ole tarkoitettu poissulkemaan sitä arvokasta apua, jota lehtemme on saanut muilta suomalaisilta koko olemassaolonsa aikana. Päinvastoin näin saatu apu on edelleen omiaan innostamaan niitä, joille tämä työ lähinnä kuuluu, karjalaisia itseään.

Me elämme vielä sodan jälkeistä lamakautta, emmekä ole saaneet tukevaa otetta toimissamme. Nyt on jo kuitenkin aika ruveta kokoamaan voimiamme. Ei kalevalainen kansa ole vielä haudan partaalla. Se elää ja katsoo rohkein mielin tulevaisuuteen. Se puree hampaansa yhteen päättäen voittaa kaikki vastukset pysyäkseen vapaana, suomalaisena kansana, ja kalevalaisen hengenviljelyksen vaalijana näillä pohjanperillä. Sen turva on Jumalan apuun luottamalla voimakkaassa sivistystyössä, syväälle Suomen graniittikallion perustukseen pohjautuvassa hengenmahdissa.

Mekin, karjalaiset, voimme olla mukana tässä valistusrintamassa, uuden sammon taonnassa, mutta meidän panoksemme tulisi sitä näkyvämmäksi ja voimakkaammaksi, mitä keskitetympi oma toiminta olisi. Siksi, karjalaiset, voimat kokoon ja yhteiseen aurankurkeen kiinni tarttukaamme! Sekin on saatava syvemmälle.

Kun näin teemme, saamme varmaan entistä enemmän tukea työllemme vanhoilta ja uusilta työmme kannattajilta ja ystäviltä. W. Keynäs.

Mr. Harald Scassen, Yhdysvaltain huomatuimpia poliitikkoja, joka matkallaan tapasi m.m. generalissimus Stalinin, tervehtii Helsingin asemalla vastaanottajiaan.

Viimeinen runolaulaja Timo Lipitsä täytti 14. 5. 47. 90 vuotta.

Raja-Karjalan viimeisiä laulun muistelijoina ja soittajina. Timo Lipitsä ja Feodor Vuorinen Suistamolta, edellinen täytti hiljattain 90 vuotta, jälkimmäinen kuoli v. 1934.

Timo Lipitsä kertoo syntyneensä Suistamon pitäjän Koitonkylässä. Koska koti oli köyhä, lähti Timo jo 12-vuotiaana maailmalle joutuen aluksi Aunuksen Viteleeseen Venäjän puolelle, jossa ryhtyi hevosajopojaksi erääseen majataloon ansaiten 50—75 kopeekkaa viikossa. Kolmen vuoden sielläolon jälkeen hän palasi takaisin synnyinseudulle.

Sitä hän ei enää jaksa muistaa, milloin hän alkoi runolaulannan eikä myöskään sitä, mikä hänelle siihen antoi sysäyksen. Oppi-isänä hänellä oli *Iivana Onoila*, jonka kanssa hän teki ensimmäisen kierto-matkansakin. Sitten hän kierteli kaksi vuotta *Feodor Vasili Vajakaisen* kanssa ja sen jälkeen yksin. Näitä laulu- ja soittomatkoja hän on tehnyt yhteensä 30 vuoden ajan ympäri Suomen viettäen vain keskikesän kotona. Väittääpä hän käyneensä nykyisellä asuinpaikallaankin Lapuan Kauhajärvellä. Matkoillaan hän joutui usein esiintymään suurillekin kuulijakunnille ja suurillekin herroille — niinkuin hän itse kertoo — jotka "samalla kuvasivat ja onpa fil-mattukin". Mitään palkkiota hän ei esiintymisestään tavallisesti määrännyt, vaan yleisö kokosi vapaaehtois-
"kolehdin".

Hänen runolaulunsa ovat pääasiassa hengellisiä ja Kalevala-aiheisia. Myöskin loitsusanoja hän on oppinut melkoisen paljon — näitä erikoisesti tietäjä *Ustoi Riikoselta*. Laulamalla hän muistaa vielä runoja melkoisesti, mutta sanelemaan ei niitä pysty. Edellisen evakkomatkan aikana kirjoitti rovasti *Frans Kärki* niitä muistiin huomattavan määrän.

Lipitsä säesti laulujaan omatekoisella kanteleella, jossa oli 12 kieltä. Kun hän 15 vuotta sitten tuli sokeaksi, myi hän kanteleensa kolmestasadasta markasta poliisikonstaapeli *Aleksi Elorannalle*. Sen jälkeen on kantele lahjoitettu Viipurin läänin maaherral-
rille eikä sen nykyisestä olinpaikasta ja kohtalosta mitään tiedetä.

Vanhan runoniekkan voimat ovat jo vähäiset. Hän ei jaksa paljon puhua. Yht'äkkiä hän kuitenkin nousee istumaan vuoteessaan ja sanoo haastattelijalle:

— Laulanpa sinulle Jumalan virren.

Reippaasti käy laulanta aluksi, mutta loppupuolella ääni horjastelee, ja pää painuu takaisin pielukselle.